

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ADRIAN PETRU STEPAN

Legendele șefului de gară

Streamland
THE EASIEST WAY TO READ

Legendele Șefului de gară

ADRIAN STEPAN
LEGENDELE ȘEFULUI DE GARĂ

© Streamland, 2017
Toate drepturile rezervate
ISBN 978-973-0-24182-2

Îmi plăceau mult trenurile, șuieratul locomotivelor, oamenii care se luptau să coboare mai repede decât se înghesuiau cei de pe peron să urce, ceferiștii rotofei plini de importanță care fluierau îndelung semnalul de plecare, totul în atmosfera superbă, caldă și liniștită a toamnei. Dar mai mult decât orice îmi plăceau povestirile tatei; fiindcă, după câte îmi spunea el, trenurile nu duceau niște bieți țărani aduși la oraș să muncească pe liniile fabricii de armament, și nici simple femei posomorâte care se grăbeau la pruncii de acasă după ce întreaga zi înghițiseră scamele de tricot în marile fabrici care trimiteau haine în Europa și America. Nici vorbă de asemenea lucruri prozaice; vagoanele acelea plecau departe, mai departe decât Bucureștiul, care mie oricum mi se părea un loc aflat undeva la capătul lumii, mergeau spre porturile în-sorite ale Mediteranei, spre urbele înghețate ale Scandinaviei ori în metropolele ridicate în deșertul sau în pampasul celor două Americi.

Da, în acele săptămâni de toamnă am aflat eu că lumea nu e nicidecum ternă ca orașul nostru, că, oriunde se duceau acele trenuri fabuloase, orașele erau strălucitoare, calde ziua și luminate feeric noaptea, că uneori comorile se ascundeau în junglă, dar și în pivnițele unor clădiri cum numai imaginația mea putea crea, că uneori se întâmplau și lucruri rele, dar că oamenii, dacă erau buni și nu-și pierdeau niciodată nădejdea, învingeau până la urmă răul sau diavolul sau cum s-ar mai fi numit el. Că viața este darul lui Dumnezeu și că El e lumină, speranță, frumusețe și fericire, cam așa cum L-ai descris tu mai înainte și că doar temporar poate dăinui cenușiul acelor ani. Dar și că în anii de tristețe sunt oameni care poartă în ei darurile divinității, misterul și strălucirea ce vor veni negreșit.

Am lăsat cartea aceea subțire pe birou și am ieșit pe peron. Trebuia să sosească InterRegio-ul de București și, de când plecase Bubu, rămânând doar, cu mine cu tot, patru oameni care mai aveau în grijă întreaga gară, trebuia să fac personal oficiile pe tura de noapte, adică să supraveghez venirea trenului, să dau semnalul de plecare și să completez un registru. Știam că la ora aceea nu va fi nimeni care să urce și nimeni care să coboare, orașelul nostru devenise de câțiva ani o stație-aproape-fantomă pe harta Căilor Ferate Române, dar nimeni din Capitală nu se chinuia să readucă oamenii în trenuri. Cândva credeam că mai-marii noștri poate aveau nevoie de niște sugestii, așa că le-am scris, pe urmă le-am prezentat direct ideile mele când s-a ivit o deplasare la minister: dar ei erau mai optimiști decât mine și intuiseră apariția unor minuni care aveau să

revigoreze traficul fără a-și strica ei buna dispoziție cu diverse strategii.

Fusese o zi călduroasă, dar acum se răcorise și era plăcut. Dinspre munte răsărise luna și tot dintr-acolo adia un vânt domol, îmbibat de parfumul pădurii de salcâmi ce se întindea până la primele case ale cartierului vechi. Doar niște păsări noptice și greierii stricau liniștea peisajului: sirena locomotivei ce răsuna înainte de intrarea în localitate, unde erau două treceri la nivel cu linia ferată, nu se auzea, semn că avea mare întârziere. Așa cum se întâmplă mai mereu de la o vreme.

De obicei, somnul îmi dădea târcoale pe la ora aceasta și de-abia așteptam să treacă ultimul tren ce oprea la noi să mă retrag în dormitorul de la etaj. Mă obișnuisem să dorm în micul apartament din gară mai ales verile, nu mă mai osteneam să mă duc acasă. Aveam și un motiv întemeiat pentru a rămâne acolo. Ciudat că în seara asta somnul stătea departe de mine.

Aveam o oarecare neliniște, mi se trăgea de la cartea asta cu coperte desenate în crochiu. O cum-părasem fiindcă citisem pe net tocmai fragmentul acesta și simțisem instantaneu o atracție ciudată față de povestea pe care îmi imaginam că o spunea. Mă gândisem că e istoria unui șef de gară mai

răsărit decât mine, încă tânăr, dar uitat de vreme într-un alt oraș, altminteri minunat dacă n-ar fi devenit din ce în ce mai părăsit cu fiecare anotimp ce trecea. La fel cum se întâmpla cu mica mea lume...

În capul meu gândurile se roteau alandala, amestecând amintirile copilăriei cu visele adolescenței, cu planurile de a readuce gării ăsteia strălucirea habsburgică și vânzoleala din anii lui Ceaușescu, cu dorința de a o revedea pe Ella, cu dorul de ai mei, cu neputința de a duce la bun sfârșit proiectul ce încă mă mai ținea aici. Și toate acestea din cauza paginilor ce mă răscoliseră fără să îmi dau seama nici eu pentru care motiv anume. Unele cărți au magie, asta ar putea fi singura explicație pentru care, fără să te avertizeze, îți scormonesc și îți reaprind sentimentele.

Dacă mi-ar fi spus și mie tata asemenea povești despre locuri fabuloase și femei frumoase ca zeițele Romei... Dar tata, în anii copilăriei mele, era convins că orașul nostru este cel mai frumos cu putință, că niciunde nu găsești oameni mai serioși și mai harnici, că fabrici ca ale noastre nu mai sunt două sute de kilometri în jur. De femei nu prea vorbea, cel puțin de față cu mine. Pesemne o fi fost aproape mulțumit cu mama.

– Să vedeți cum merg motoarele astea noi pe care le trimitem la Aro. Trăsnet. Le dau fum americanilor.

Cam așa începea fiecare discuție cu tata. Era subinginer și pasionat de motoare. Câteodată și de locomotive, pasiune care merge bine cu o alta: țuica Două-prune, ochii lui Dobrin. Țsta fusese un fotbalist mare, idolul tuturor bărbaților care lucrau în uzine în acea epocă fiindcă își ironiza adversarii driblându-i, mai ales pe cei de la echipa miliției bucureștene, chiar și după ce se delecta în seara dinaintea meciului cu apa-de-foc. Un fel de reprezentant al tuturor celor care nu iubeau comuniștii, discursurile agramate ale Tovarășului și poeziile lingușitoare ale lui Dan Deșliu, dar se mândreau cu realizările fabricilor în care lucrau, deși erau la fel de prost conduse și neperformante ca întreg sistemul. Un disident de catifea care altundeva ar fi fost considerat inadaptat sau trimis la psiholog. Cum să nu iubești pe cineva care îți e asemenea, își irosește talentul, se ceartă cu toți cei care îl vor serios și dedicat, ține la băutura ca nimeni altul?

Tata nu povestea ca și tatăl din cartea asta, dar vorbea mult, spunea vrute și nevrute, mai ales mie, pe drumul obișnuit casă-gară și retur. Aproape zilnic din martie până la sfârșit de octombrie și numai arareori în rest. Mă certa foarte rar și o făcea

calm, mai mult fiindcă se gândea el că trebuie să îmi facă morală preventiv să nu mi-o iau în cap, să nu o apuc pe căi rele. Iar când mă certa mama – ei îi sărea țandăra mai repede – îmi făcea complice cu ochiul și când ea nu ne auzea, mă consola:

– Haide, mă, nu face mutra asta obidită, așa-s muierile, o să vezi tu. Se descarcă și ele, trebuie să le lăsăm să își facă mendrele, altminteri ar lua-o razna. Gândește-te și tu cum ar fi să nu știi altceva decât să fierbi în oale...

Mie îmi plăceau mașinile și trenurile. Nu prea mă interesau motoarele fiindcă, deși erau făcute tot din metal, nu aveau nimic frumos, erau doar niște fierătanii din care mai curgea ulei sau benzină și care, de-abia atinse, te mânjeau îngrozitor. Asta în situația în care nu îți ardeau dureros mâna de ț și se făceau ditamai bășicile. Îmi explicase tata cum se mișcă pistoanele, cum se transmite mișcarea, ce rol au roțile zimțate, ce face bendixul și mai știu eu câte lucruri fără sens pe care le auzeam fără să vreau. Până la urmă, mulți ani după aceea, la liceul tehnic – aveam doar două în orașelul nostru, celălalt fiind „umanist“ – și, pe urmă, la facultate, lecțiile astea mi-au prins bine. Creierul unui copil se îmbibă de informații pe care, e adevărat, le ascunde prin sertărașele sale. După ani, la nevoie, dar nu

întotdeauna, fiindcă are și creierul toanele și secretele lui, ne mirăm de unde știm unele informații fără să ne dăm seama că subconștientul nostru și-a amintit locul unde le ascunsese cândva, pe când credea că nu îl vor interesa vreodată.

De fapt, îmi plăceau locomotivele și nu îmi plăcea că erau mai toate la fel. Normal că nu făceam diferența între numărul de osii ori puterea motoarelor, pe mine mă interesa aspectul. De fiecare dată când ajungeam în gară făceam ochii roată să văd dacă nu a oprit vreo noutate. Eram înnebunit după locomotivele cu abur, dar nu am avut norocul de a le vedea decât în trei rânduri trecând pe la noi.

Cu mașinile era cam la fel. Nu prea înțelegeam de ce erau cei mari atât de entuziasmați de o Dacia 1310 când pentru mine semăna cu una 1300, exceptând niște faruri și stopuri, asta să nu mai vorbesc de temenelele făcute în fața unuia cu Dacia 1325... Eu voiam să văd alte și alte modele, cum apăreau strălucitoare prin revistele primite din Germania. Când mai ajungea prin cartier vreo rudă de *dincolo* în vreun Volkswagen Golf, făceam roată în jurul ei, după ce studiam mai întâi viteza maximă: ce minunăție să vezi una care prindea 200 km/oră!... Adevărat că mie îmi plăceau și mașinile mai vechi. Aveam un Renault Dauphine în

orașel și de-abia așteptam duminica în centru când proprietarii îl scoteau la plimbare. Erau și două *Broscuțe* de lângă care nu mă mai dădeam dus când le întâlneam.

Acum stau și privesc înspre drumul care duce de la gară spre casa mea, care în copilărie era casa părinților mei. O stradă pavată cu piatră cubică în urmă cu vreo sută cincizeci de ani. Ei bine, granitul acela tăiat în cuburi regulate, tipic tuturor orașelor din partea asta de țară, rezistase atâta amar de ani încât aducea a gresie, atât de șlefuit și lucitor ajunsese. Strada avusese noroc în privința traficului: fiind îngustă, străjuită de-o parte și de alta de case, ele însele mici bijuterii arhitecturale, nu permisesse accesul camioanelor sau al mașinilor mai grele; doar automobilele, care și acum erau destul de puține la noi, urcau până în parcare din fața gării. Accesul celorlalte se făcea pe undeva prin dreapta clădirii acesteia, acolo unde urca o stradă largă, asfaltată la fiecare trei ani pe vremea comuniștilor și care acum ajunsese mai găurită decât un teren de golf. Nimeni nu se mai îngrijea de ea fiindcă nu prea mai ajungeau la gară camioane ori autobuze.

Mă văd pe mine, un țânc cam zglobiu, sărind în dreapta și în stânga ancorat de mâna tatei.